

Begär: kreativa eller destruktiva

Välkomna! Välsignelser till er alla, mina käraste vänner. För att till slut upptäcka ditt gudomliga centrum, är det nödvändigt att gå igenom alla lager som separerar dig från det. Missförstånden, falska bilder, negativitet, illusioner, förespeglningar, försvar, icke upplevda och därmed icke införlivade känslor och förvirrade tankar utgör ett tjockt skal. Detta skal är den svåraste delen att tränga igenom i resan till din innersta kärna. Det inrymmer många aspekter som man behöver lära sig att känna igen, närma sig och acceptera på rätt sätt. När alla lager väl har trängts igenom, behöver de ansamlade blockeringarna gradvis lösas upp och införlivas. När du har lärt dig det rätta sättet att närma dig dessa aspekter av dig själv, som du hellre inte skulle vilja veta om, kommer du att stöta på andra nivåer av ditt väsen som fortfarande separerar dig från din innersta gudomlighet. Eller för att uttrycka det annorlunda, andra uppgifter väntar på dig på din väg till en fullständig medvetenhet om dig själv, vilket är den absoluta förutsättningen för att förenas med den centrala gudomliga kärnan.

En av dessa uppgifter är att uppnå en klar förnimmelse av och kontakt med själsrörelserna. Man kan också kalla dem känslornas och inställningarnas energiflöden – de positiva såväl som de negativa.

Varje inställning, varje uttryck, varje känsla skapar en energirörelse i ert system – en specifik själsrörelse. Jag talade om detta för länge sedan och jag kommer nu att göra det mer specifikt. Vi kommer att diskutera viljans, önskans, begärets energirörelse – dess innebörd, dess betydelse i den mänskliga personlighetens uttryck i sin helhet, samt dess betydelse i den självskapande processen.

Att vara medveten om sig själv, oavsett om det handlar om att vara medveten om inre problem, förvirringar, ens brister och negativitet eller uppvaknandet av den ständigt närvarande gudomliga rösten inom dig, kräver konsten att fokusera i sitt inre. Du behöver också öva på att fokusera för att upptäcka närvaron av dessa själsrörelser för att ens veta vad du egentligen känner och tänker i varje given stund och vilka själsrörelser som dessa känslor och tankar skapar. Ett sådant fokus innebär naturligtvis en viss förmåga att koncentrera sig, men detta är inte alltför svårt att lära sig.

Varje nu-ögonblick är ett uttryck inom dig och skapar en specifik själsrörelse. Observera dessa rörelser. Känner du en stramhet? Är rörelsen blockerad och helt och hållet hejdad på grund av stramheten eller är den frånvarande i sitt uttryck? Är den kompromisslös, spetsig, disharmoniskt och grov? Utgör den ett smidigt, upplivande, mjukt flöde?

När du mår bra och känner dig lycklig, öppen och levande, är själsrörelserna mycket smidiga och mjuka, men i just denna mjukhet finns en enorm styrka. När rörelsen hejdas, känner du dig död. När rörelsen är sårande, grov, kantig eller spetsig, känner du dig ängslig, upprörd, orolig. Varje själsrörelse är resultatet av specifika känslor, tankar och inställningar och uppmärksamheten behöver fokuseras även på dem.

Låt oss nu behandla viljans, önskans eller begärets själsrörelser. Allting som förekommer i mänskliga uttryck kan harmonisera med de universella krafterna och skaparlagarna.

Själsrörelserna kan vara friska och därför kreativa¹ och därigenom främja skapandet eller de kan vara förvrängda, sjuka, livsförgörande och därmed orsaka ytterligare förstörelse. Ett begär är i sig aldrig något som antingen är rätt eller fel, gott eller dåligt, önskvärt eller oönskat. Allting beror på dess uttryck. Man kan därför inte alltid säga att detta att ha begär är ett hinder för andlighet.

Den österländska filosofin talar om frihet från begär² som ett nödvändigt tillstånd. Detta är endast delvis sant. Det är osant i den bemärkelsen att om det inte finns något begär, är det omöjligt att skapa. Man skapar genom att visualisera ett nytt tillstånd att vara i. För att göra det, måste önskan finnas. Hur denna önskan uttrycks kommer att avgöra resultatet. Om önskan är alltför stark, för stram, om den utvecklas ur en missuppfattning som innefattar något slags "måste", är önskan inte längre en önskan, utan ett krav, ett hot, en tvingande ström som säger: "Jag måste ha det, annars kommer jag att förgås, jag kommer att lida orättvist och outhärdligt, jag kommer att bli orättvist behandlad." Den här rösten indikerar ett hot som innehåller budskapet att om livet inte ger det begärda resultatet så är det dåligt och orättvist, vilket du fortsätter att bevisa genom de dystra resultaten som du precis håller på att skapa. Detta kan knappast kallas en önskan, men det framställs ofta i skepnad av att vara en önskan.

En positiv, verklig önskan är en förutsättning för den självskapande processen. Om du till exempel inte önskar dig ett nytt och kärleksfullt tillstånd, kommer du inte ha någon motivation att uppnå det, inte någon drivkraft att övervinna det ofta synbarligen oöverstigliga motståndet, inte ens en visualiserad möjlighet av ett sådant tillstånd. För att skapa ett nytt tillstånd i personligheten, måste själsrörelserna strömma framåt. De bär precis som vinden det skapande fröet.

¹ Eng. "creative". I detta föredrag har detta oftast översatts till kreativ, t ex "kreativa begär", "kreativ mottaglighet". En annan möjlig översättning är dock "skapande begär", "skapande mottaglighet". Övers. anm.

² Eng. "desire", som också ibland har översatts till önskan. Övers. anm.

Önskan utgör den plan som vi agerar utifrån. För att skilja mellan de kreativa och de destruktiva begärströmmarna är det mycket viktigt att förstå det jag nämnde tidigare. Huruvida begäret flödar utan ett ”måste” eller huruvida det inrymmer den tvingande strömmen, kan enkelt konstateras i dig och även i andra. I likhet med många andra andliga sanningar, inrymmer begreppet begär en synbarlig paradox: Det rätta slags begäret måste bli så avslappnat att det inte *måste* uppfyllas. Om du önskar starkt, utan spår av ett ”måste” och med en inställning som säger ”Jag *kan* leva utan att min önskan uppfylls, jag *kan* gå igenom smärtan i att inte få den och inte bli utplånad, besegrad, olycklig”, då är kraften i en sådan önskan verkligen obegränsad. Energin som frigörs genom att rädsla och manipulation är frånvarande även på de subtilaste nivåerna är ofantligt stor. Själva ditt begär måste med andra ord också vara fritt från begär.

Hur kan det vara så? Hur kan du komma in i ett tillstånd där det du önskar och betraktar som önskvärt också är något som du lätt kan ge upp? Hur kan du djupt längta efter något och samtidigt acceptera smärtan i att längtan inte uppfylls? Detta tycks vara att begära alltför mycket, mina vänner. Hela mänsklighetens utveckling rör sig dock obönhörligen mot detta tillstånd. Behovet av det är redan uppenbart på den yttersta nivån – det tidigare nämnda skalet där all negativitet håller till.

En av de främsta orsakerna till förekomsten av detta skal är bemötandet av smärta. Ondskan gör motstånd mot det som är och gör sig därmed avskuren från sig själv och fragmenterar ständigt medvetandet till ”mindre” eller mer begränsade partiklar. De kan alla komma samman igen genom den rätta slags acceptansens, eller icke-motståndets, storslagna handling. En sådan handling kräver en metodisk väg, med hjälp vid varje steg på vägen, för det är lätt att falla in i förvrängningar och missuppfattningar av sanningen.

Om du är rädd för smärta, tillsammans med dess underavdelningar såsom frustration, besvikelse, avvisande, och tror att du inte får uppleva dessa känslor, då kommer du att ha en alltför stark önskan om att inte känna någon smärta eller du kommer att förneka smärtan. En måste-ström inrättas i dig som säger ”Detta måste jag ha” – ingen smärta – ”Detta får jag inte ha” – smärta. Alla sådana krav är blockeringar i skapandet. De hindrar just den uppfyllelse du insisterar på mest. Stramheten, detta att säga ”nej” till något – vad det nu är i universum – detta falska, krampaktiga ”nej”, skapar en hård, stram själ rörelse, en rörelse som är full av skarpa, vassa kanter som är spetsiga och skadande. Både detta att vilja och att inte vilja kan vara harmoniskt och mjukt eller disharmoniskt och spetsigt.

Det skulle vara ett misstag att tolka det som att denna acceptans av alla känslor och upplevelser skulle innebära att du inte bör tillbakavisa vissa upplevelser eller handlingar som människor begär

mot dig. Jag vill gärna klargöra detta. Om du exempelvis insisterar på att inte ha någon smärta, kommer du att vara så frånkopplad och spänd att du inte ens kommer att känna igen, än mindre hantera, andras negativitet och se när deras påfund skulle kunna utnyttja dig. Just den smärta som detta orsakar gör dig blind för den och därför reagerar du blint; du kan varken känna den sanna smärtan eller hävda dig själv. Omvänt, om du inte är rädd för smärtan, kan du stå upp för dig själv och kommer inte att låta andra vara lömska, destruktiva, oärliga och utnyttjande i sina undanflykter och spel. Du kan inte vara rädd för en konfrontation när du kan uppleva smärta. Du kommer att hävda dig själv om ditt högmod tillåter dig att ha fel – om du kan genomlida den smärtan. Ni ser alltså, mina vänner, det är inte bara osant att denna acceptans av smärta innebär en masochistisk, uppoffrande svaghet och underkastelse, utan helt tvärtom. En sann, följsam styrka och orädd självhävdelse vilar på förmågan att acceptera det som är och hantera det utan att manipulera fakta och känslor till att vara vad de inte är.

Övertygelsen om att det inte får finnas någon smärta och besvikelse, skapar en mycket stram och spetsig ”nej”-rörelse. Detta ”nej” utgör inte en beslutsam, harmonisk, bestämd styrka som växer ur sann värdighet och ett sant egenvärde. Det utgör en falsk styrka som kommer från svagheten i att insistera på att ha det på sitt sätt: ”Det här måste jag ha, det där får jag inte ha.”

Om du kan framskrida till den punkt där ingen upplevelse på jorden kan komma till dig som du inte är kapabel att hantera, kommer en hel del stramhet att lösas upp och skapa utrymme för en kreativ rörelse och också avlägsna mycket rädsla. I den stund som du bestämmer dig för detta, börjar upplevelsen som du är involverad i att anta ett annat utseende. Själva handlingen att säga ”nej” på ett svagt, stramt och osunt sätt, förhindrar en kreativ mottaglighet. Detta fasthållande, insisterande, självrättfärdiga ”ja” förhindrar av samma skäl den kreativa mottagligheten lika mycket. Både ett ja och ett nej kan vara friskt eller sjukt, önskvärt eller icke önskvärt, gott eller dåligt. Önskan styrs av den underliggande inställningen, som i sin tur styr själsströmmarnas natur.

Kreativ mottaglighet uppstår ur en mjuk, avslappnad, flödande rörelse. Smärtan i att ta in något oönskat ger dig möjligheten att transcendera denna mörka punkt och finna ljuset bakom den. Smärtan i att acceptera frånvaron av något önskat, ger dig möjlighet att transcendera tomheten och finna den dolda fullheten bakom den. Detta är livets lag. Först när du omfamnar den, sätter du den kreativa rörelsen i verket. Du behöver dock vara varlig med att acceptera och/eller avsäga i en anda av tillit. Att göra detta i bitterhet och hopplöshet är återigen inte det rätta sättet. Den hårda självrörelsen kanske då inte finns på ytan, som den gör när det finns en stark, påtryckande, tvingande ström, men den finns fortfarande där, dold bakom acceptansen som finns på ytan.

Allting tycks avgöras av på vilket sätt du reagerar på smärta – låt det vara smärtan att uppleva något eller att uppleva avsaknaden av det. Kan du lita på smärtan på samma sätt du litar på resten

av universum, så som universum är menat att litas på? Om du misstror smärtan, misstror du universum, för du kan inte skära bort en enda existerande upplevelse från resten av skapelsen.

Både ja-rörelsen och nej-rörelsen måste bli öppna och ljuva. Även om rörelsen är bestämd, kan den fortfarande kännas ljuv. Den kan vara ett uttryck för din tillit eller den kan vara ett uttryck för din rädsla. Den kan vara ett uttryck för din kärlek eller den kan vara ett uttryck för din själviskhet. Alla dessa möjligheter avgör din rörelses natur, naturen hos ditt sätt att önska och hos ditt sätt att närma dig smärtsamma upplevelser. Din inställning till smärta avgör omedelbart och direkt antingen en kreativ mottaglighet och positiv önskan eller ett girigt, förvrängt begär från ett räddhågat avvisande av livets mönster.

Allteftersom ert utövande av meditation växer under er utvecklings gång, vänd er inåt för att upptäcka era själsrörelser natur. Fastställ vad de innebär, vilka känslor och inställningar de representerar, vilka tankemönster och vilken slags önskan de uttrycker. Detta är en ny dimension i ert närmande av er inre person. Allteftersom ni blir mer skickliga i att känna igen dessa själsrörelser, kommer en sådan igenkänning att ske utan ansträngning och helt naturligt, utan någon medveten fokusering och koncentration.

Denna nya tonvikt innebär inte att ni har lämnat er negativitet bakom er, utan att ni är tillräckligt medvetna om den. Själva negativiteten som fortfarande existerar kommer att betraktas i ett nytt ljus och i ett annat dynamiskt uttryck. Ni kan till exempel titta på existerande motstånd och problem som inryms i er önskan. Hur stark och bestämd är önskan? Flödar den friktionsfritt eller är den en stram, påtryckande ström? Om den är det senare, vad innebär det? Vad döljer detta sätt att uttrycka din annars lovvärda önskan? Eller är önskan öppet svag och till och med frånvarande? Kan du känna denna önskans rörelse i dig? På vilket sätt känner du den? Om rörelsen är riktig, finns det alltid en visshet och en tillit till att önskan kommer att uppfyllas, om än inte just nu. Om det finns ett område i ditt liv där en stark önskan fortfarande inte har uppfyllts, trots ihärdiga försök från din sida, undersök hur stram den här strömmen är. Själva stramheten kan dölja en viktig ledtråd till vad du behöver veta och avlägsna innan uppfyllelsen kan komma eller så kan strömmens stramhet återspegla din bristande tillit till den universella, kreativa process som du är en del av. Du behöver då hantera den inställningen och se innebörden bakom den.

För att fullfölja detta viktiga arbete, för att kunna tona in på dina inre rörelser, behöver koncentrationsförmågan odlas. Detta är inte så svårt som vissa av er kanske tror. Allt som behövs är ett visst mått av god vilja och några minuters daglig övning. Jag har gett koncentrationsövningar flera gånger under åren.

Nu vill jag starkt rekommendera ett nytt tillvägagångssätt för att hantera er negativitet efter att den har uttryckts och efter att ni lär er att ta ansvar för den. Jag ser hos er, mina vänner, särskilt när ni är tillsammans under längre perioder i Centret, att det fortfarande finns en hel del utagerande. Detta behöver kraftigt motverkas. Det finns inte någon nödvändighet för det. Att inte utagera behöver inte leda tillbaka till undertryckande och förnekande. Ni erkänner ofta ert beteende men låter det samtidigt fortgå, som om erkännandet ogiltigförklarade utagerandet. Ser ni inte att i utagerandet avvisas det egna ansvaret lika mycket som i det totala förnekandet? Ni är alla redo att ta ansvar för era handlingar och välja det riktiga agerandet.

Mänskligheten som helhet är så djupt betingad till att förneka och utagera, att projicera och skuldbelägga andra, att det ibland tycks vara omöjligt för individen att inte göra det. Att erkänna impulsen men inte agera utifrån den kräver inre bön, ett åtagande av sanningen samt den goda viljan att låta Gud inom dig fylla dig med agerandet och kunskapen, även innan känslan kan följa med. När du utagerar, måste du fortfarande tro att du behöver en syndabock och det finns fortfarande en alltför stor rädsla för att titta på dig själv helt och fullt. Du hotas fortfarande av vad du kanske får se. I sin slutliga analys är rädslan alltid obefogad, oavsett hur svårt det först kan vara att ge upp en omhuldad illusion vad gäller jaget. Oavsett hur motbudande egenskaperna kan vara som gradvis sipprar ut ur dig, är de aldrig hela sanningen om vem du är. Du kan inte undgå att objektivt se det tillfälliga lilla egot i dess fulhet utan att tappa modet vad gäller hela din person.

Du kan inte undgå att till slut bli mottaglig för det vackra, eviga du om du helt åtar dig att se och acceptera både det goda och det dåliga, det vackra och det fula, det gudomliga och det onda. Om du har en önskan om att erkänna båda, kommer du att finna båda – och du kommer att se att det goda är verkligt och evigt, medan det dåliga endast är en tillfällig avvikelse och inte det slutliga du. Du behöver bestämma dig för att ta in hela dig själv, på gott och ont, vad detta än kan innebära. Du behöver be om vägledning för att göra detta med en konstruktiv och realistisk inställning som ger utrymme för många möjligheter och som aldrig förnekar livet. Om du frågar på det sättet, kommer den här inställningen att komma till dig inifrån.

Börja fokusera på både fulheten och skönheten. Se att själva det faktum att du erkänner det fula kommer från det vackra. För endast den gudomliga infiltrationen i jaget gör jaget i stånd att överhuvudtaget vilja vara i sanning, ha modet att vara det, att göra den underbara resan in i den inre världen och erhålla de många och svåra lärdomarna. Själva handlingen att avslöja alla delar av jaget förtjänar din största självaktning som du kan ge när du upphör med att projicera det oacceptabla på andra eller använda andras fulhet för att dölja din egen.

Jag föreslår att ni också hjälper varandra. När du är mycket frestad att anklaga den andra personen, fråga dig själv: ”Vad är fult i mig och vad är fult i honom eller henne?” Och fråga sedan

”Vad är vackert i mig och vad är vackert i honom eller henne?” Men mena verkligen dessa frågor. Lämna frågorna öppna och vänta på svaren tills du är tillräckligt mottaglig för att de ska uppenbara sig för dig. Uttryck inte lättvindigt sådana frågor under det att du vill fördöma andra och dig själv och finner ett negativt behag i att göra det. Om detta fortfarande är var du befinner dig, då är det detta som du behöver erkänna. Erkänn att du inte vill se det goda varken i den andra eller i dig själv. Att ha rätt är verkligen inte ett substitut för att se dig själv som god!

Men om du har arbetat dig igenom labyrintherna av ditt skal till var du redan genuint kan vilja ha vetskap om båda sidor, då kommer du snart att bevittna hur den förenande principen uppenbarar sig inom dig. Du kommer att upptäcka vad du nu vet i teorin men ännu inte kan praktisera, vilket framgår av det dagliga utagerandet när du blir involverad med andra på ett negativt sätt. Det jag ser händer är att även om ni inte skuldbelägger varandra och frikänner er själva, även om ni erkänner er egen negativitet, gör ni ofta det för att detta är hur det är tänkt att vara nu, men ni upplever inte detta känslomässigt. Känslomässigt har ni fortfarande ett intresse i att skuldbelägga andra och frikänna er själva. Detta innebär alltid att ni inombords helt skuldbelägger er själva, men vill inte se detta beteende. Ju mer du skuldbelägger dig själv, desto mer är du fångad i att skuldbelägga och desto större måste din investering vara i att göra det. I den här striden är det alltid antingen den andra personen eller du som har rätt.

När du ber om att se det goda och det dåliga i dig och i den andra personen och öppnar ditt hjärta för att önska att du ser både det goda och det dåliga i dig och i den andra, kommer du verkligen att uppleva den förenande principen. Du kommer att förstå hur negativiteten i både dig och den andra interagerar och hur ni båda har skönhet och godhet, liksom dessa negativa, destruktiva egenskaper. Den här bekräftelsen kommer att avlägsna hatet som antingen är riktat mot dig själv eller mot andra.

Trots de stora framstegen som ni har gjort så påfallande och ofta så synligt i livets olika uttryck – i förändringen av era liv i det inre och det yttre, i förändringen av personligheten – finns fortfarande utagerandet, önskan om att skuldbelägga, rätt så starkt.

Låt oss tillämpa det jag sa i detta föredrag om riktiga eller felaktiga begär på ämnet skuldbeläggande. Önskan om att skuldbelägga existerar på grund av att du inte vill se dig själv. En sådan osund, förvrängd önskan, i motsats till varandets sanning, skapar ett ständigt hot om att den osanningsenliga, den orealistiska viljan förr eller senare kommer att blottläggas. En skyddande, försvarsinriktad stramhet läggs därför in i båda önskningarna, vilket påverkar själsströmmen. Närma er strömmarna för dessa önskningar, känn dem. När ni känner den strama, ansträngda strömmen av behovet att skuldbelägga, upplev och observera verkligen detta drama som en

observatör. Du kommer då att bli starkt medveten om själsrörelsen som skapas av önskan om att skuldbelägga.

När du tar det fulla ansvaret för önskan om att skuldbelägga, öppna ditt hjärta på ett avslappnat, nytt sätt för att välkomna önskan om att inte skuldbelägga. När du gör detta, kan du se sanningen i dig och i den andra. Att se sanningen leder aldrig till skuldbeläggande. När du skuldbelägger vilar du aldrig i sanning, även om det du ser delvis är sant. De andra kanske faktiskt gör och är alla de negativa sakerna som du tillskriver dem, men de kan inte vara helt dåliga, för om de vore det, skulle du inte skuldbelägga. Samma sak gäller för dig. Att se sanningen innebär inte att du eller den andra kommer att bli fullständigt frikända från all negativitet. Men en sanningsenlig förståelse för negativiteten är endast möjlig när du är helt engagerad i och har åtagit dig att se dig själv på ett sanningsenligt sätt. I samma stund som du gör det, försvinner all skuld, allt självavvisande och självkländer. Ni känner till detta, för ni har alla upplevt detta mirakel. Samma sak gäller för den andra personen. Sanningen som du undgår att se behöver inte alls bestå av något hemskt, men på grund av att du omedvetet tror att den gör det, tar du inte ens risken att vilja se den.

Att se sanningsenligt kan framkalla ilska, men aldrig skuldbeläggande – och detta skiljer sig mycket. Ta in denna mycket speciella skillnad. När du verkligen önskar dig sanningen, kan du också vänta på att sanningen uppenbarar sig. Du kan vänta i ett tillstånd där en följsam önskan, i en ström av mjuk tillitsfull väntan, om att sanningen ska uppenbara sig som en gåva från ditt innersta väsen råder. För när den kommer, känns den som en gåva. Den är så uppenbarande, så försonande, den gör dig fri på alla sätt. Du kanske upplever smärta, men den smärtans natur skiljer sig mycket jämfört med den smärtan som kommer från det sammandragna rummet inom dig.

När du väl har gått in i den här processen, kan din önskan göra utrymme för att visualisera och skapa ett nytt tillstånd. Önskan och mottagligheten, helt fria från några ”måsten”, avser inte en förväntan på yttre krafter. Jag avser snarare en inre kreativ process där du plötsligt ser verkligheten i ett nytt och skarpare ljus. Detta skarpa ljus är sanningens och kärlekens nåd som är frigörande och samtidigt trygg.

Jag säger alltså, mina käraste vänner, skapa en ny önskan om ett nytt inre tillstånd där ni släpper alla ”måsten”. Du kan lätt känna varje ”måste” som en mycket bestämd rörelse inom dig. Och varje ”måste” underkuvar den friska önskan och tillåter därför inte att den uppfylls. Under en kort period under vissa omständigheter, kan detta ”måste” se ut att ge resultat. Detta är frestelsen. Resultaten är emellertid inte bara kortlivade, utan leder vanligen till en krasch, till en allvarlig besvikelse vars ursprung inte kan ringas in – vilket utgör den värsta delen av det.

Förmågan att tona in på själsströmmarna som begären utgör, riktiga eller felaktiga, sunda eller förvrängda, avslappande och skapande eller strama och destruktiva, är ett fokus som ni behöver koncentrera er på mycket specifikt för att expandera till nya medvetande- och upplevelsetillstånd. Allteftersom ni lär er att göra det, kommer belöningarna att bli som blommor som blomstrar inom er.

Universums kärlek finns i varje cell av ert väsen, i varje partikel av era psykiska processer. Försök att inse och känna detta. Försök att bli lyhörda för detta.

Allteftersom ni växer på denna väg, mina käraste vänner, kommer ni alltmer att lära er att koncentrera er och använda energi i vissa riktningar. Detta kommer att ske som ett resultat av reningens organiska process och kommer inte att utgöra ett ovanpålagt försök att självsvåldigt rikta energin. Ni kan överlämna er till denna organiska process från kärnan av ert väsen. Lyssna på den, bli mottagliga för den. Ni är alla välsignade och älskade.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-10-12